

Naam: **GARLAND, PATRICK JAMES**

Reg.nr: 49602

Tijdens zijn jeugd waren Patrick en zijn broers doorgaans avontuurlijke en uitbundige jongens: ze hielden van het maken van modelvliegtuigen, het zeilen met speelgoedboten, het jagen op krabben in rotsspleten en het zwemmen bij afgelegen stranden. Patrick en zijn drie andere broers hadden ook een ondeugende, zelfs wilde inslag: op een keer begroetten ze een nieuwe gouvernante door zich uit te kleden en naakt de struiken in te rennen terwijl ze hun oprijlaan opliepen. Tijdens een andere escapade verzamelden ze chemicaliën in een reageerbuis om een zelfgemaakte bom te maken, maar het apparaat ontplofte, waardoor hun gezichten zwart werden en hun haar verschroeid.

Er wordt aangenomen dat de Garlands de enige familie zijn die vier zonen heeft gekregen om te dienen in de RAF tijdens de Tweede Wereldoorlog (allemaal als officieren) en die geen van hen zag terugkeren. En ondanks een leeftijdsverschil van 10 jaar, waren ze in alle opzichten een "band of brothers" onafscheidelijk, gedurfd en fel loyaal. Ze deelden ook een gemeenschappelijke passie: een liefde voor vliegtuigen. In zekere zin was het geen verrassing voor familie en vrienden dat, tijdens het wereldwijde conflict van 1939-45, de broers werden waarschijnlijk de dapperste familie van RAF-militairen ooit. Ze offerden hun leven, één voor één, op voor de koning, het vaderland en de vrijheid in het algemeen.

Patrick had Ierse roots, geboren in Dublin en woonde later in Ballinacor, Co Wicklow, waar de familie een landhuis had. Hun vader was Dr. Patrick Garland, een rooms-katholieke huisarts, die als jongeman naar de West-Afrikaanse Gold Coast was gereisd en als medisch officier had gediend in de Anglo-Ashanti-oorlogen van eind 19e en begin 20e eeuw.

Daar had hij respect gekregen door de borstwond van een soldaat te zuigen die was getroffen door een vergiftigde pijl tijdens het beleg van Coomassie. Veel later werd hij onderscheiden met de Companion of the Order of St Michael and St George (CMG) voor zijn onvermoeibare medische werk.

De moeder van Patrick was Winifred Irene Garland (bekend als Irene), een elegant Engels meisje dat op 19-jarige leeftijd bekeerd was tot de islam.

In april 1902 stapte ze van haar oorspronkelijke geloof in de Anglicaanse Kerk over naar het katholicisme, zodat ze kon trouwen met de rijke en knappe Ier, die 14 jaar ouder was dan zij.

In de daaropvolgende 16 jaar kreeg het echtpaar vier zonen: Patrick James, geboren in 1908; John Cuthbert (altijd bekend als "Jack"), geboren in 1910; Desmond William, geboren in 1915; en Donald Edward, geboren in 1918.

Ze kregen ook een dochter, Sheila Olivia, geboren in 1912.

Patrick groeide op in Ierland en ging naar verschillende scholen, waaronder een jezuïetenschool in Dublin. Maar dit was een tijd van toenemend geweld tussen katholieken en protestanten. Patrick en Irene Garland besloten dat het veiliger zou zijn om het gezin naar Londen te verhuizen en vestigden zich rond 1922 in Bayswater. Op een gegeven moment gingen de twee jongere jongens, Desmond en Donald, naar Cardinal Vaughan, een katholieke school in West-Londen, terwijl Patrick in een autobedrijf werkte en John geneeskunde studeerde.

Dr. Patrick, die geplaagd werd door een slechte gezondheid als gevolg van malaria in West-Afrika, stierf in 1929, waardoor zijn weduwe alleen achterbleef om vier jongens en een meisje groot te brengen. Enige tijd na zijn dood verhuisde Irene van Bayswater naar het nabijgelegen East Finchley, in Noord-Londen.

Ondanks dat hij de jongste broer was, was Donald de eerste die zich bij de RAF voegde, in 1937.

In deze periode werd hem gevraagd wat hij na de oorlog zou doen. "Ik verwacht niet dat ik het zal overleven," antwoordde hij, "maar als dat wel zo is, zou ik graag dokter willen worden. Het lijkt me een beter soort leven om mensen te proberen te genezen dan ze te doden."

Op de ochtend van de aanval, 12 mei, was een van de bommenwerpers ongeschikt voor gebruik en namen er slechts drie bemanningen van vijf man deel. Flying Officer Donald Garland, de commandant van de missie,

was de piloot van het leidende vliegtuig en had er vooraf voor gekozen om de Veldwezelt-brug op lage hoogte te naderen tot 50 voet - in plaats van duikbommen vanaf grotere hoogte. Toen zijn vliegtuig de brug naderde, werd het begroet met zwaar machinegeweer- en luchtafweergeschut, terwijl vijandelijke Messerschmitt-jagers ook opstegen om de brug te beschermen.

Minstens één bom van Donalds vliegtuig raakte de brug, maar zijn bommenwerper werd geraakt door het geweldige vijandelijke vuur. Hij vloog onbeheerst de grond in, explodeerde en doodde alle drie de bemanningsleden.

Donalds moeder en zijn broers en zussen waren overstuur toen ze het tragische nieuws hoorden.

Toch, één voor één, de drie overlevende broers beloofden de dood van hun broer te eren door iedereen die tijdens de oorlog in de RAF diende, tenzij de dood voorrang kreeg.

De broers volgden al snel in Donalds voetsporen, behalve Patrick, die met zijn 1,93 meter te lang werd geacht om te vliegen. Hij diende aanvankelijk bij de Irish Guards, zich er niet van bewust dat er een kans zou zijn om bij de RAF te dienen.

Zijn moeder Irene, vergezeld door haar zoon Patrick, gingen op 12 juni 1941 naar een investituur in Buckingham Palace. Kort daarna schreef ze aan koning George VI om hem te vragen Patrick's overplaatsing van het leger naar de RAF goed te keuren. Hij werd kort daarna overgeplaatst.

Op Nieuwjaarsdag 1945 diende Flight Lieutenant Patrick Garland, de oudste zoon, bij 2 Squadron, een verkenningseenheid, in Frankrijk. Die dag vloog Patrick, een veteraan van talloze missies, met een Spitfire op verkenningssmissies over vijandelijke linies. Aanvankelijk leek het erop dat hij veilig was teruggekeerd, maar door een motorstoring stortte zijn vliegtuig neer toen hij terugkeerde naar de basis. Zijn lengte kan hebben bijgedragen aan zijn dood, doordat hij ernstig hoofdletsel opliep.

Patrick, die slechts enkele maanden eerder was getrouwd, liet een weduwe achter, Mary, toen hij op 36-jarige leeftijd stierf. Hij was de vierde en laatste zoon van Irene die tijdens de oorlog omkwam.

Het is onmogelijk om je voor te stellen hoeveel trauma en lijden zij heeft doorgemaakt.

Maar typisch voor haar generatie zette Irene een dapper gezicht op en zei: "Ik kan alleen maar voelen dat het een glorieuze zaak is om vier zonen te hebben grootgebracht en opgeleid die mij nooit een moment in

de problemen hebben gebracht en die nu, zo bereidwillig, hun leven hebben gegeven voor hun land." Ze voegde toe: "De toekomst lijkt angstaanjagend leeg, maar ik probeer er niet aan te denken. Als ik zou toegeven aan mijn gevoelens, zou ik de jongens teleurstellen."

De zus van de broers, Sheila, die inmiddels getrouwd was met een vooraanstaand officier van de Royal Navy, kon haar verdriet echter niet verbergen.

"Mijn moeder was volkomen ontdaan toen ze het nieuws van Patrick's dood hoorde", zegt dat haar vierde en laatste broer stierf. "Ik weet nog dat ze alleen maar huilde en huilde."

Tegenwoordig bevinden de graven en gedenktekens van de vier broers zich in drie landen in West-Europa, waaronder drie begraafplaatsen die geheel of gedeeltelijk worden onderhouden door de Commonwealth War Graves Commission. Het zijn bescheiden herinneringen aan het opperste offer van één familie aan de Britse oorlogsinspanning.

Het uitgebreide verhaal. Ook die van zijn broers is hieronder te lezen.

Tijdens zijn jeugd waren Patrick en zijn broers doorgaans avontuurlijke en uitbundige jongens: ze hielden van het maken van modelvliegtuigen, het zeilen met speelgoedboten, het jagen op krabben in rotsspleten en het zwemmen bij afgelegen stranden. Patrick en zijn drie andere broers hadden ook een ondeugende, zelfs wilde inslag: op een keer begroetten ze een nieuwe gouvernante door zich uit te kleden en naakt de struiken in te rennen terwijl ze hun oprijlaan opliep. Tijdens een andere escapade verzamelden ze chemicaliën in een reageerbuis om een zelfgemaakte bom te maken, maar het apparaat ontplofte, waardoor hun gezichten zwart werden en hun haar verschroeid.

Er wordt aangenomen dat de Garlands de enige familie zijn die vier zonen heeft gekregen om te dienen in de RAF tijdens de Tweede Wereldoorlog (allemaal als officieren) en die geen van hen zag terugkeren. En ondanks een leeftijdsverschil van 10 jaar, waren ze in alle opzichten een "band of brothers" onafscheidelijk, gedurfd en fel loyaal. Ze deelden ook een gemeenschappelijke passie: een liefde voor vliegtuigen. In zekere zin was het geen verrassing voor familie en vrienden dat, tijdens het wereldwijde conflict van 1939-45, de broers werden waarschijnlijk de dapperste familie van RAF-militairen ooit. Ze offerden hun leven, één voor één, op voor de koning, het vaderland en de vrijheid in het algemeen.

Patrick had Ierse roots, geboren in Dublin en woonde later in Ballinacor,

Co Wicklow, waar de familie een landhuis had. Hun vader was Dr. Patrick Garland, een rooms-katholieke huisarts, die als jongeman naar de West-Afrikaanse Gold Coast was gereisd en als medisch officier had gediend in de Anglo-Ashanti-oorlogen van eind 19e en begin 20e eeuw.

Daar had hij respect gekregen door de borstwond van een soldaat te zuigen die was getroffen door een vergiftigde pijl tijdens het beleg van Coomassie. Veel later werd hij onderscheiden met de Companion of the Order of St Michael and St George (CMG) voor zijn onvermoeibare medische werk.

De moeder van Patrick was Winifred Irene Garland (bekend als Irene), een elegant Engels meisje dat op 19-jarige leeftijd bekeerd was tot de islam.

In april 1902 stapte ze van haar oorspronkelijke geloof in de Anglicaanse Kerk over naar het katholicisme, zodat ze kon trouwen met de rijke en knappe Ier, die 14 jaar ouder was dan zij.

In de daaropvolgende 16 jaar kreeg het echtpaar vier zonen: Patrick James, geboren in 1908; John Cuthbert (altijd bekend als "Jack"), geboren in 1910; Desmond William, geboren in 1915; en Donald Edward, geboren in 1918.

Ze kregen ook een dochter, Sheila Olivia, geboren in 1912.

Patrick groeide op in Ierland en ging naar verschillende scholen, waaronder een jezuïetenschool in Dublin. Maar dit was een tijd van toenemend geweld tussen katholieken en protestanten. Patrick en Irene Garland besloten dat het veiliger zou zijn om het gezin naar Londen te verhuizen en vestigden zich rond 1922 in Bayswater. Op een gegeven moment gingen de twee jongere jongens, Desmond en Donald, naar Cardinal Vaughan, een katholieke school in West-Londen, terwijl Patrick in een autobedrijf werkte en John geneeskunde studeerde.

Dr. Patrick, die geplaagd werd door een slechte gezondheid als gevolg van malaria in West-Afrika, stierf in 1929, waardoor zijn weduwe alleen achterbleef om vier jongens en een meisje groot te brengen. Enige tijd na zijn dood verhuisde Irene van Bayswater naar het nabijgelegen East Finchley, in Noord-Londen.

Ondanks dat hij de jongste broer was, was Donald de eerste die zich bij de RAF voegde, in 1937. Kort na het uitbreken van de oorlog, twee jaar later, werd hij gestationeerd bij zijn eenheid - 12 Squadron - in Noord-Frankrijk, waar hij de Fairey Battle lichte bommenwerper bestuurde, een solide, betrouwbaar maar ook traag en verouderd vliegtuig. In deze periode werd hem gevraagd wat hij na de oorlog zou doen. "Ik verwacht niet dat ik het zal overleven," antwoordde hij, "maar als dat wel zo is, zou

ik graag

dokter willen worden. Het lijkt me een beter soort leven om mensen te proberen te genezen dan ze te doden."

In februari 1940 werd Donald, die de september daarvoor nog had deelgenomen aan de allereerste operationele vluchten van het squadron, bevorderd tot vliegend officier. Hij was toen pas 21 jaar oud.

De "schijnoorlog" eindigde met de Duitse invasie van Nederland, België en Luxemburg begin mei 1940. Toen de geallieerden gedwongen werden zich terug te trekken, stroomden er al snel Duitse troepen de Lage Landen binnen en het was noodzakelijk om de stroom te stuiten door de Veldwezelt- en Vroenhovenbruggen op het Albertkanaal, nabij Maastricht, te bombarderen. Nachtelijke aanvallen op de bruggen mislukten en de RAF kreeg het bevel om ze "koste wat kost" te vernietigen met een gedurfde aanval overdag.

Donald schreef aan zijn moeder: "De dingen beginnen wat op te vrolijken... Ik wil je bedanken voor alle liefdevolle zorg die je hebt

12 Squadron werd gekozen voor de moeilijke taak om de twee bruggen aan te vallen - voor sommigen een zelfmoordmissie omdat ze zo zwaar verdedigd werden. De kans dat iemand zou overleven werd zo klein geacht dat, in een zeldzame zet, alleen vrijwilligers werden overwogen. Typisch voor hun moed en toewijding aan de plicht, meldde iedereen in 12 Squadron zich aan als vrijwilliger en moest er geloot worden voor de zes bemanningen die nodig waren voor de missie.

Op de ochtend van de aanval, 12 mei, was een van de bommenwerpers ongeschikt voor gebruik en namen er slechts vijf bemanningen van drie man deel. Flying Officer Donald Garland, de commandant van de missie, was de piloot van het leidende vliegtuig en had er vooraf voor gekozen om de Veldwezelt-brug op lage hoogte te naderen tot 50 voet - in plaats van duikbommen vanaf grotere hoogte. Toen zijn vliegtuig de brug naderde, werd het begroet met zwaar machinegeweer- en luchtafweergeschut, terwijl vijandelijke Messerschmitt-jagers ook opstegen om de brug te beschermen.

Minstens één bom van Donalds vliegtuig raakte de brug, maar zijn bommenwerper werd geraakt door het geweldige vijandelijke vuur. Hij vloog onbeheerst de grond in, explodeerde en doodde alle drie de bemanningsleden.

Donald Garland was een maand voor zijn 22e verjaardag overleden, samen met zijn navigator en staartschutter. Slechts één piloot, de piloot

van een zwaar beschadigde bommenwerper, kwam terug. Van de 14 andere mannen die die ochtend waren vertrokken, waren er negen gedood en vijftien waren er negen doden gevallen en vijf anderen waren uit hun kapotte vliegtuig gesprongen en als krijgsgevangenen meegenomen.

De twee bruggen waren zwaar beschadigd.

Donalds moeder en zijn broers en zussen waren overstuur toen ze het tragische nieuws hoorden.

Toch, één voor één, de drie overlevende broers beloofden de dood van hun broer te eren door iedereen die tijdens de oorlog in de RAF diende, tenzij de dood voorrang kreeg.

De broers volgden al snel in Donalds voetsporen, behalve Patrick, die met zijn 1,93 meter te lang werd geacht om te vliegen. Hij diende aanvankelijk bij de Irish Guards, zich er niet van bewust dat er een kans zou zijn om bij de RAF te dienen.

Uiteindelijk kregen zowel piloot-officier Donald Garland als zijn waarnemer, sergeant Thomas "Dolly" Gray, 25, op 11 juni 1940 de eerste twee Victoria Crosses (VC's) van de RAF in de oorlog.

Hun gezamenlijke citaten in The London Gazette eindigden met: "Een groot deel van het succes van deze vitale operatie moet worden toegeschreven aan de leider van de formatie, Flying Officer Garland, en aan de koelbloedigheid en vindingrijkheid van Sergeant Gray, die Flying Officer Garlands vliegtuig onder de moeilijkste omstandigheden zo bestuurdde dat de hele formatie het doel succesvol kon aanvallen, ondanks de daaropvolgende zware verliezen. Flying Officer Garland en Sergeant Gray keerden helaas niet terug van de missie."

Donalds moeder zei in een bescheiden eerbetoon aan haar jongste zoon: "Alles wat Donald deed, was goed gedaan." Een jaar en een dag na de formele aankondiging van de twee VC's, ging Irene, inmiddels hertrouwd - vergezeld door haar zoon Patrick, op 12 juni 1941 naar een investituur in Buckingham Palace. Kort daarna schreef ze aan koning George VI om hem te vragen Patrick's overplaatsing van het leger naar de RAF goed te keuren. Hij werd kort daarna overgeplaatst.

In de vroege zomer van 1942 diende Pilot Officer Desmond Garland, van de Royal Air Force Volunteer Reserve (RAFVR), bij 50 Squadron, een eenheid van Bomber Command. Desmond bestuurdde een Manchester-vliegtuig dat om 22.20 uur op 5 juni was opgestegen om een Duits doelwit te bombarderen. Zijn vliegtuig werd echter onderschept door vijandelijke jagers en een uur of

dus later voor de kust van Bretagne. Toen zijn moeder te horen kreeg dat hij "vermist in actie" was, klampte ze zich dagenlang vast aan de ijdele hoop dat haar zoon de crash had overleefd voordat zij en haar kinderen uiteindelijk zijn lot accepteerden: Desmond was de tweede Garland-broer die stierf in RAF-dienst. Uiteindelijk bleek dat Desmond en vijf van zijn bemanningsleden waren omgekomen toen hun Manchester in de zee stortte. Een zevende bemanningslid had het overleefd en werd als krijgsgevangene meegenomen.

Na het einde van de oorlog verklaarde Pilot Officer RJ Gill, de radiotelegrafist/boordschutter die het verhaal nog kon navertellen: "Het vliegtuig werd op 6 juni neergeschoten en stortte neer in de zee voor de Franse kust bij Lorient. Het raakte het water en ik kan me er niets meer van herinneren totdat ik boven water kwam en brandende benzine op het water zag. Er was niemand anders te zien. De Duitsers vertelden me dat er maar één overlevende was."

Desmond, aardig en easygoing, was 27 toen hij werd gedood. Net als Donald was hij vrijgezel toen hij stierf. Zijn commandant schreef aan zijn moeder: "Uw zoon was de meest dappere piloot en een man met karakter en charmante persoonlijkheid, zeer gerespecteerd door zijn broederofficieren en iedereen die hem kende."

Flight Lieutenant Jack Garland, ook bij de RAFVR, had een heel andere oorlog meegemaakt dan zijn drie broers. Hij was vatbaar voor aanvallen van slechte gezondheid en was aanvankelijk afgewezen voor dienst.

Later werd hij echter aangesteld bij de RAF als medisch officier. Net als zijn vader was hij vastbesloten om een carrière als dokter na te streven. Jack was volledig toegewijd aan zijn werk en werkte dag en nacht om gewonde piloten te behandelen en te ondersteunen op RAF Marham, Norfolk. Hij had ook slachtoffers van luchtaanvallen behandeld in Woolwich, in het zuidoosten van Londen.

Zijn toewijding eiste uiteindelijk een zware tol. Hij werd overgebracht naar het King Edward VII Hospital nabij Midhurst, Sussex, waar hij op 28 februari 1943 overleed aan tuberculose, op 32-jarige leeftijd. Ook hij was vrijgezel toen hij stierf.

Op Nieuwjaarsdag 1945 diende Flight Lieutenant Patrick Garland, de oudste zoon, bij 2 Squadron, een verkenningseenheid, in Frankrijk. Die dag vloog Patrick, een veteraan van talloze missies, met een Spitfire op verkenningsmissies over vijandelijke linies. Aanvankelijk leek het erop dat hij veilig was teruggekeerd, maar door een motorstoring stortte zijn vliegtuig neer toen hij terugkeerde naar de basis.

Zijn lengte kan hebben bijgedragen aan zijn dood, doordat hij ernstig hoofdletsel opliep.

Patrick, die slechts enkele maanden eerder was getrouwd, liet een weduwe achter, Mary, toen hij op 36-jarige leeftijd stierf. Hij was de vierde en laatste zoon van Irene die tijdens de oorlog omkwam.

Het is onmogelijk om je voor te stellen hoeveel trauma en lijden zij heeft doorgemaakt.

Maar typisch voor haar generatie zette Irene een dapper gezicht op en zei: "Ik kan alleen maar voelen dat het een glorieuze zaak is om vier zonen te hebben grootgebracht en opgeleid die mij nooit een moment in de problemen hebben gebracht en die nu, zo bereidwillig, hun leven hebben gegeven voor hun land." Ze voegde toe: "De toekomst lijkt angstaanjagend leeg, maar ik probeer er niet aan te denken. Als ik zou toegeven aan mijn gevoelens, zou ik de jongens teleurstellen."

De zus van de broers, Sheila, die inmiddels getrouwd was met een vooraanstaand officier van de Royal Navy, kon haar verdriet echter niet verbergen.

"Mijn moeder was volkomen ontdaan toen ze het nieuws van Patrick's dood hoorde", zegt dat haar vierde en laatste broer stierf. "Ik weet nog dat ze alleen maar huilde en huilde."

Tegenwoordig bevinden de graven en gedenktekens van de vier broers zich in drie landen in West-Europa, waaronder drie begraafplaatsen die geheel of gedeeltelijk worden onderhouden door de Commonwealth War Graves Commission. Het zijn bescheiden herinneringen aan het opperste offer van één familie aan de Britse oorlogsinspanning.

Flying Officer Donald Garland, de VC-ontvanger, ligt begraven onder de schaduw van een esdoornboom in de achterste rij van Heverlee War Cemetery, net ten zuiden van het Belgische stadje Leuven. Passend genoeg ligt zijn waarnemer, Sergeant Thomas Gray VC, naast hem begraven, en er liggen bijna duizend andere geallieerde oorlogsslachtoffers begraven op hetzelfde kerkhof.

Het lichaam van Pilot Officer Desmond Garland, de tweede broer die stierf, is nooit teruggevonden, maar zijn naam staat vermeld op paneel 69 van het prachtige Runnymede Memorial bij Egham, Surrey. Het kijkt uit over de rivier de Theems op Cooper's Hill en herdenkt meer dan 20.000 piloten die omkwamen in de Tweede Wereldoorlog en die geen bekend graf hebben.

Flight Lieutenant John "Jack" Garland, de derde broer die stierf, is begraven in het midden van Midhurst Cemetery, West Sussex. Er zijn

ongeveer 3.500 graven op de begraafplaats, voornamelijk burgers, maar ook militairen.

Flight Lieutenant Patrick Garland, de laatste broer die stierf, ligt begraven in de voorste rij rechts van het Cross of Sacrifice op de oorlogsbegraafplaats Bergen-op-Zoom in het zuiden van Nederland. De begraafplaats, gelegen naast een bos, bevat bijna 1200 oorlogsgraven.

De bredere familie van de vier broers - hun nichten Caroline Crompton-Turner, uit Southport, Merseyside, en haar zus Garland Beech, 72, uit Carshalton Beeches, Surrey, zijn nog steeds enorm trots op hun overleden ooms en zijn in vroege gesprekken om een gedenkteken ter ere van hen te bouwen. De familie heeft Donalds VC gedoneerd aan het RAF Museum in Hendon, noordwest-Londen.

Garland Beech kreeg deze ongebruikelijke voornaam van haar moeder, Sheila, die in 1988 op 75-jarige leeftijd overleed, om de achternaam van haar broers te verlengen.

De zussen zeiden dat familie en vrienden de vier RAF-mannen na hun dood graag "de glorieuze Garland-broers" noemden. Zoals mevrouw Crompton-Turner zegt: "Hun moed was gewoonweg ongelooflijk."